

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Să păstrăm grăuntele învățurii

În trecut nu prea îndepărtat oamenii cu știință de scrisoare și de carte erau puțini prin satele noastre. Și această știință adeseori nu trecea peste cetitul cu anevoie și scrisul în laba găstei. Înainte de cincizeci-șaizeci de ani, am avut puține școli bine organizate, puțini învățatori cu diplomă, în local anume pentru școală, cu plata hotărâtă pentru învățator. Nici școala nu se ținea regulat, ci mai mult în cele 2—3 luni de iarnă.

Din acele vremuri ne-au rămas puțini oameni cu o mai temeinică cunoștință de slovă. Cei mai mulți, învățând în copilărie numai câteva luni, într'un an sau doi, uitau repede și ce au învățat.

E lucru știut că cititul numai atunci este o plăcere și o bucurie, când nu trebuie să silabisești cuvintele pentru a le citi, când nu trebuie să rămâi un ceas în fața unei pagini. Dar românii, cari au eșit din școală veche cei mai mulți citeau cu greu și urmarea a fost că părăsind bruna de școală ce-au învățat, nu mai luau în mână o carte ori o gazetă și scurtă vreme au uitat ce au știut. Numai cei mai înzestrați și cari au avut norocul să aibă și mai târziu legături cu oameni cărturari, au învățat mai bine și nu au uitat slova. Cei mai mulți au rămas însă doar cu știința câtorva cântece și cu puțința de a-și iscali numele.

Lucrul acesta se înțelege destul de ușor pentru împrejurările de atunci.

Dar nu se mai poate înțelege azi, când avem școli regulate, cu învățatori cu diplomă, cu plata dela Stat, cu mulți ani de școală primară, cu vreme statornică prin lege pentru durata vremii de învățură.

Și totuși și azi foarte mulți se grăbesc să uite ce au învățat. Și de atâția ani, dela unire, nime nu ne mai chinuiește copiii cu limba ungurească, nemțească sau rusească în școli, așa că este vreme destulă să se învețe multe de toate în școala primară. Și se învață. Dacă am lua numai istoria românilor și geografia, e o depărtare mare între puținul ce știa un școlar dela noi înainte de unire și ceea ce știe azi.

Nenorocirea este însă că mulți se grăbesc să uite îndată ce nu mai au de lucru cu școala. Nu mai iau carte în mână cu anii, nu citesc o gazetă.

Trebuie să știm, în legătură cu această slăbiciune românească mai multe lucruri. Și mai întâi că învățătura din școală n'are nici un

(continuare în pag. 2a)

DUMINECĂ IV-a DUPĂ RUSALII

VINDECĂTORUL

Isus Hristos încununat de dumnezeiască-i bunătate, străbate căile trudnice, — lipsit de orice bun lumesc — însoțit de ceata Apostolilor și în calea Lui samănă bucurie și fericire. Vindecă trupuri neputincioase și suflete bolnave; scăpându-le pe cele dintâi, de suferință trecătoare, iar pe celea din urmă, din ghiarele păcatului, îndreptându-le dela osândă spre viața veșnică.

Prin El, orbii au căpătat vedere, ologilor li-s'au vindecat picioarele iar surzilor li-s'au deschis auzul. Păcătoșilor, cu dumnezeiască-i putere, le-a curățat sufletele de rugina scârnavă a păcatului. Cei flămânzi au primit prin El hrană și pentru trup și pentru suflet. Iar cei însetoși s'au adăpat la dumnezeieștile-i nesecate izvoare.

Vestea minunilor, bunătatea adevărul, iubirea, puterea lui de vindecare au străbătut toate colțurile pământului. Au intrat în sufletele celor care îl căutase fără să-l cunoască, îndemnându-i să-l urmeze.

Mii de neputincioși alergau la dânsul: Vindecătorul celor suferinzi. El le vede suferința; nu numai cea trupestă ci și a sufletului și-i vindecă pe toți.

Între cei ce alergase la Dânsul fu și un sutaș roman, care deși era păgân totuși credea în atotputernicia lui Isus. Veni să ceară acestuia vindecare pentru un rob al său care zăcea acasă muncit de grele suferinți trupesti.

Isus a zis: *Am să vin și să-l tămăduesc.* Însă credința sutașului era mare. Era convins că Isus îl poate vindeca numai cu un cuvânt, fără ca să mai fie nevoie ca Domnul să mai meargă la casa lui, de aceea și mărturisii: *Doamne nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit.*

Isus văzând credința lui i-a spus: *Dute și faceți-se după credința ta.* Și robul lui s'a tămăduit chiar în ceasul acela.

Vedeți ce poate să facă credința în Isus?

În drumul vieții noastre să credem cu tărie în El. Dar nu numai credința în El ne va mântui ci faptele noastre cele bune, căci *Credința fără fapte moartă este* ne spune evangelistul.

În durerile noastre să nu disperăm, să nu ne clătinăm în credință. Când sufletul nostru va suferi, ros fiind de grele îndoeli, să alergăm la Domnul căci el e *Vindecătorul.*

G. BOTĂRLĂ

Nu neglijați sufletul copilului

Câtă muncă și oboseală, trebuie să depună părinții, pentru a câștiga copiii lor, hrana de toate zilele. Dar pe lângă această hrană, ei au nevoie și de hrană sufletească.

Cu toată oboseala, părinții nu trebuie să neglijeze sufletul copilului. Ei au datoria de a-l crește în spirit creștinesc. Copilul trebuie învățat să se roage cu credință și evlavie. Trebuie învățat să iubească pe Dumnezeu, și toate lucrurile Lui. Să-și iubească deaproapele și să se roage pentru dușmanul său. Dar pentru ca să însuflească copilului, toate aceste, mai întâi, părintele lui trebuie să-i dea exemplu prin fapte.

Părinți! spovediți-vă și vă cuminecați regulat, pentru ca și copilul vostru să facă la fel. Păziți-vă de-a face contrariul celor ce cereți copilului vostru, căci atunci toată truda voastră va fi zadarnică. Băgați de seamă că sunteți răspunzători, în fața lui Dumnezeu, de sufletul copilului vostru, deci îndreptați-i pașii spre căile Domnului, cât mai e timp.

Acei părinți cari neglijează sufletul copilului săvârșesc un mare păcat. A îngriji de copii este cea mai sfântă datorie, cea mai sfântă rugăciune.

A. C.

Când ne merge prea bine

Nu știu în ce carte se spune că foarte de dorit ar fi, ca trupurile celor morți să nu se mai treacă dealungul ulițelor cu alai. Și aceasta, numai din pricină ca prin asemenea triste alaiuri s'ar turna prea multă amărăciune în sufletele celor rămași încă în viață. Căci se pare că astăzi se tot caută să se arunce, — nu și veștede frunze de toamnă, — ci numai răzătoare tlori în calea muritorilor.

Este bine așa?

Eu nu prea știu ce să răspund. Știu bine că undeva în Sfânta Scriptură ne stă la îndemână povața: Mai bine este a merge în case de jale, decât a merge în case de ospete.

Și mie îmi vine să cred, că foarte mult adevăr se cuprinde în această sfântă povață. Căci nu este om care să nu mărturisască și să nu simtă, că, descoperindu-se și trecând pe

dinaintea unui mort, sufletul i se înmoaie și i se apleacă tot mai mult în spre porniri de dragoste și că nu arareori simte cum pier, sau măcar cum i se pipernicesc gândurile dușmănoase, atunci când în cale îi iese vreun jalnic alai de mort.

Oricum însă, neîndoios este că nu este nicidecum rău, că încrezuta și trufașa făptură omenească, să fie din când în când trasă de mână și silită să vadă, că numai praf și umbră suntem noi ceștia, cari

Să păstrăm grăuntele învățătorei

(continuare din pag. 1)

preț dacă nu ne silim să o păstrăm pe toată viața și chiar să o sporim. Sunt ani pierduți cei petrecuți în clasele primare, dacă după vrâsta de școală începem să uităm ce am învățat.

Al doilea: Statul (adecă noi toți, prin contribuția ce plătim) face jertfe mari ca să poată avea fiecare școala și învățătorul său. Se cheltuiesc multe sute de milioane pentru școlile primare.

Ei bine, dacă mai uităm în grabă și ușor ce am învățat, acești bani cu cari nu am putea acoperi alte nevoi ale țării, sunt bani aruncați în vânt, din vina noastră.

Al treilea: Nu vom da înainte să ajungem pe alte neamuri mai culte și cari trăiesc mai bine decât noi, dacă nu ne vom sili să păstrăm ce am învățat și să sporim.

Multe din învățăturile din școala primară ajung folositoare și le putem judeca cuminte, numai după ce înaintăm în vârstă. Sunt boabe de grâu, cari încoflesc și aduc roade mai târziu, dar dacă lăsăm să le mânânce ciorile, lenea nepriceperii și a desinteresului, îndată ce nu mai sunt astupate de brazdele școlii — ce va încolți și ce va rodi din aceste boabe? Cei cari uită în grabă ce au învățat și nu au grijă să câștige și învățături noi, fac și Statul și pe mii de învățători să bată apa în piua. Și zădărnica asta o plătim tot noi, din punga noastră.

ION AGĂRBICEANU

IN DRUMUL VIEȚII

Cu cât faci mai mult bine altora, cu atât îți faci mai mult și ție însuși.

*

Este bogat cel ce se crede bogat, și sărac cel ce se crede sărac.

*

Cel născut bogat nu știe ce-i bogăția; după cum cel care a fost totdeauna sănătos nu-și dă seama de ce comoară are parte.

*

Ca să te bucuri de bogăție, trebuie să fii tras pe dracu de coadă; ca să te bucuri de sănătate, trebuie să fi fost bolnav.

mai zăbovim aici pe pământ. Drept aceea, este de crezut că nu ni sunt de prisos și fără de folos nici boalele, cari adeseori ne bântue, fără să ne curme firul vieții.

„Răul este neapărat trebuincios — spune un mare cugetător. El își are ca și binele adâncul său isvor în firea lucrurilor, și unul n'ar putea fără celalt: Noi nu suntem fericiți decât pentru că suntem și nenorociți”.

De altfel cine nu știe că oamenii cei mai greu încercați de boale și suferințe sunt în acelaș timp și cei mai blajini și cei mai năpădiți de bunătațe? Și dimpotrivă, cine nu este adeseori nevoit a mărturisi, că cei mai țanțoși și neîndurători oameni sunt îndeob-

Un foc cu tâlc pentru vremurile noastre

Mai anii trecuți am citit despre cum a ars o casă de nebuni din New-York. Ce lucru înfricoșat a fost acolo. Aproape toți nebunii au perit în foc. N'au putut fi salvați. De ce? Pentru că erau nebuni, pentru că n'aveau pricepere.

Când s'au ivit flacărele, o parte din ei au sărit în foc răzând. Credeau că focul e o jucărie.

Alții n'au mai așteptat salvarea, ci au sărit îndată pe ferestre și s'au prăpădit.

O altă parte, au stat locul liniștiți. Focul nu i-a înfricat. Dar când au ajuns la ei pompierii să-i mântuie s'au năpusit asupra lor. Un nebun striga cât putea: pe ei fraților, au venit să ne omoare. Câțiva pompieri au fost omorâți de nebuni.

Eu mă gândesc ce adânc înțeleș sufletesc are acest toc pentru vremurile și oamenii de azi. În în eles sufletește, oare nu este încâtva și lumea de azi în chipul unei case de nebuni ce-a luat foc? În înțeleș sufletește, oare nu sunt încâtva și mulți, mulți dintre oamenii de azi în chipul nebunilor cari au perit în foc.

Lumea este plină de focul ispitelor, de focul fărâdelegilor de focul stricăciunilor sufletești; câți însă umblă să scape de acest foc?

În chipul nebunilor dela New-York, unii rād de acest foc și se bagă rāzând în el. Bietivii, chefuitorii, destrânații etc. oare nu sunt tot atâția nebuni cari se bagă rāzând în focul perzării sufletești. Rād de chemările mântuirii sufletești.

Alții „sar pe fereștri”, se prăpădesc fără să aștepte mântuirea. Atâția și atâția oameni se prăpădesc în ticăloșie trupească și sufletească pentru că n'asteaptă pe Mântuitorul. Isus a venit

anume să-i scape din focul perzării, dar ei nu cunosc această mântuire și n'o primesc.

Și iarăși, alți nu suferă să li se vestească mântuirea și să fie mântuiți. Cei mai mulți păcătoși se îndârjesc când aud vestea mântuirii. Nu le trebuie mântuire, ba sunt gata să-i ia și la bătaie pe cei ce umblă să-i scoată din focul peirii sufletești.

Ah! ce nebulie sufletească este azi în lume. Cu adevărat lumea de azi par'că e o „casă de nebuni” ce a luat foc, par'că e o Sodomă și Gomoră care a luat foc.

Duhule sfinte! trezește pe cei ce „stau lângă un foc mistuitor și nu se îngrozesc, stau lângă niște flăcări veșnice și nu se cutremură” (Isaia 33,14)

(din Sodomă și Gomoră)

CRUCEA

În umbra ta găsec eu mângăere
Și alinare de necazuri și durere.
Tu-mi dai puterea nemuririi,
Faci ca să gust din farmecele firii.

Când te privesc, pe tine răstignire
Sufletu'mi se'n văluie'n iubire,
Și moartea o privesc cu nepăsare
Văzând vieța nouă ce răsare.

Cu brațu-ți cuprinzi nesfârșitul,
Prin tine putem vedea infinitul.
Tu vindeci în noi neputința
Făcând ca să triumfe credința.

Tu, ai purtat pe brațele cuite
Trupuri de oameni răstignite
Dar Isus, purtându-ți povara
A spălat de pe tine ocară.

Prin sângele pe tine vărsat
Răscumpărând al omenirii păcat,
Te-a făcut semnul biruinții
Și oblojire pe veci a suferinții.

În umbra ta îmi va curge vieța
Prin tine-mi va crește speranța
Tu-mi vei arăta nemurirea
Prin tine voi găsi mântuirea.

Gogu B. Sântioneanu

ște tocmai cei pe care soarta i-a răsfațat mai mult?

Așa de pildă, prin ea însuși bogăția nu este și nu poate fi un rău. Dar din pricina slăbiciunii firii omenești, — ea este de foarte multe ori pentru mulți o cumplită primejdie. Și iată cum:

Având din belșug bani, omul bogat poate să-i împlinească toate gusturile, toate dorințele. Și pentru că anevoie se poate cineva stăpâni, atunci când îi stau la îndemână mijloacele de a se îndeștula, este lesne de înțeleș, că omul bogat foarte curând ajunge robul trupului. adică omul guri și al pântecelui.

Dar lucru și mai primejdios este că rāvna după vieța cea numai în plăceri și în ospețe

pentru că, — nu merge potolindu-se. Dinpotrivă, poțtele, și mai ales cele ale pântecelui, — cu cât mai mult sunt îndeștulate, cu atât mai tare se aprind și și ajung astfel să pună stăpânire pe om. Este dar firesc, ca un astfel de om să se deprindă a se gândi la sine și numai la sine. În inima lui rece și împetrită nu mai poate afla găzduire nici grija și nici iubirea de aproapele său.

Drept aceea, primejdia de a cădea în greșală este cu mult mai mare pentru cel bogat. Căci el trebuie să se stăpânească dela plăceri, — avându-le la îndemână; pe când săracul se arată îndeobște cumpătat și de nevoie. Oricum însă, neîndoios este că bogatul trebuie să privegheze și să se înfrâneze înde-

PENTRU INIMA COPILOR

Copilul și furtuna

Poate mulți dintre voi n'aji văzut marea; întinderea aceia de apă. Voi care umblați la școală însă știți ce este o mare. Poate știți și aceia că în timpuri de furtună se fac valuri de apă care se zbat cu înverșunare, iar corăbiile care sunt prinse de furtună sunt amenințate de a fi răsturnate de valuri s'au pot fi sparte.

Așa odată, în mijlocul unei mări, o corabie a fost cuprinsă de furtună. Valuri uriașe se aruncau cu furie asupra biete corăbi. Vântul puternic rupse toate pânzele care ajutau la plutirea ei. Catargurile încă au fost rupte de furia furtunei.

Un val mai furios ca și altele, se izbi cu atâta putere în unul din pereții corabiei, încât îi făcu o gaură mare, prin care apa intra gâlgâind înăuntru.

Pe această corabie erau foarte mulți călători care văzând pericolul sau înpăimântat grozav, și au început să alerge spre bărcile de salvare care erau atârinate în jurul vasului. Însă care cum era lăsată pe apă era înghițită de valuri.

Un copil care dormea în cabină se scoală zăpăcit de atâtea strigăte, ese afară și întrebă că ce s'a întâmplat.

Unul dintre cei care erau de față îi spuse că sunt în pericol de moarte. Copilul atunci îl întrebă dacă tatăl său — care era căpitanul corabiei — este la conducere. Primind răspunsul căda, se duse și se culcă liniștit cu încredere în părintele său.

Și intradevăr, corabia a fost salvată datorită energiei cu care căpitanul a condus lucrările de salvare.

Dragi copii tot așa se întâmplă și în vieța. Dacă în furtunile care se abat peste noi, ne încredem în Părintele nostru cel ceresc, vom fi salvați.

M. Moțu

lung pentru a nu ajunge să treacă țanțoș și nepăsător pe lângă suferințele celor cu ade-vărat nevoiași.

Dar nu numai îngrămădirea bogățiilor poate să ne facă să cădem în greșală. Adeseori și dobândirea laudelor și a măririlor poate să ne facă, nu numai nesuferiți semenilor noștri, dar încă și foarte povârniți în spre alunecșul greșelilor. Când omul a ajuns să se minuneze de sine — spune cu dreptate un înțelept — este mai presus de orice îndoială că ceasul greșelilor nu este prea departe.

Drept aceea, eu nu pot îndeajuns să prețuesc înțelepciunea unui bătrân împărat, care pe vremuri pusese să i se sape în pat la căpătăiu zicătoarea strămoșilor noștri Romani: Cum

12.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

Prorocii mincinoși în lumina sf. Scripturi

Jidanul Ioseph Wolff, William Miller și E. G. White se desvinovătesc și acuză pe Dumnezeu că el e vinovat pentru greșala lor din 21 Martie 1843. Dar sfânta Scriptură îi descoperă și-i condamnă pe dreptul fără milă.

— 22 Martie 1843 —
Cel ce ascunde fărădelegile sale nu va prospera, iar cel cele mărturiseste și le părăsește, va afla îndurare (Pildele 28,13).

Fiii blestemului (1) pomeniții proroci mincinoși, în loc să-și recunoască vicleniile prin cari au jefuit peste cinzeciimi de persoane, începând din anul 1821 până la 21 Martie 1843, au căutat diferite uși de scăpare, numai să nu fie descoperiți ca vinovați. Dar sfânta Scriptură îi arată în lumina care sunt. (1) [II Petru 2,14].

Iată cum se îngâmfă adventiștii în frunte cu prorocii lor mincinoasă E. G. White și zic: „Domnul declară prin profetul Amos, că El „nimica nu face fără să descopere taina sa servilor săi profetilor (1). Și „după cum Dumnezeu trimise pe servul Său Noe, ca să avertizeze lumea față de potopul ce se aștepta atuncea, tot astfel trimite Dumnezeu soli aleși, ca să facă cunoscut apropierea judecării zilei de apoi“ [2]. Acești soli principali sunt: Ioseph Wolff „cel mai însemnat inger“ și „facă [facție] luminoasă“; William Miller numit „primul inger; cu voce de profet“, iar mai târziu — în Decembrie 1844—E. G. White, „aleasă ca profeteasă“, „persoană aleasă de Dumnezeu ca mesageră a Sa specială“ (1) Marea luptă 383 I; (2) Idem 398 III).

Sfânta Scriptură zice: „Drept se pare cel ce vine mai întâi la judecată, dar vine celalalt și-l descoasă“ (1) (descopere). Așa au pățit și pățesc prorocii mincinoși. Iată ce zice însuși Dumnezeu despre ei: „Nu sunteți nimic (nu sunteți proroci adevărați) și lucrul vostru mai puțin decât nimicul (mincinoși cu desăvârșire); o urâciune este cel ce v'a ales [2] adică diavolul. „Eu n'am trimis pe acești proroci, totuși ei au alergat“ (3) [1] Pildele 18,17, (2) Isaia 41,24 [3] Ieremia 23,21].

Prorocii mincinoși ziceau și zic: „Prorocia, care părea a înfățișa în modul cel mai lămurit timpul celui de a doua veniri a lui Hristos, era cea din Danil 8,14: „Până la douămii treisute zile — noptimi, atunci

sanctuarul se va curăți“ [1] „Dacă s'ar putea găsi punctul de plecare la cele 2300 zile, atunci s'ar putea stabili cu ușurință timpul pentru a doua venire a lui Hristos“ [2] „Adventiștii au simțit că dacă nu pot să-și bazeze credința pe o zi precisă pentru a doua venire a Domnului, atunci ei ar fi incapabili, să dea pe față zel și râvnă în lucrarea de pregătire“ [3] „Vestirea unui timp precis despre judecată... se afla în intenția lui Dumnezeu. De aceea „ingerii lui Dumnezeu îi vizita mereu pe acești soli aleși, spre a călăuzi mintea lor și spre a le lămurii profetiile“ [3] (1) Marea luptă 383 II [2] Idem 388 II. (3) Idem 536 III p. u. [4] Idem 537 I [5] Experiențe și viziuni 132 II)

Sfânta Scriptură zice: *Sunt unele lucruri grele de înțeles, pe cari cei naștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte scripturi spre perzarea lor.* (1) *Dar chiar noi înșine — zice sf. apostol Pavel — sau un inger din cer ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v'am vestit-o — să fie anatema!* (2) Și chiar anatema (blestemul, afurisenia) a fost și este asupra prorocilor mincinoși, că ingerii cari i au vizitat și călăuzit pe ei, au fost și sunt o droaie de ingeri aducători de nenorocire (3) ingerii ai diavolului. Acești oameni nenorociți sunt fără Hristos și Dumnezeu atât în vieța aceasta, cât și în cea viitoare. Spiritul sfânt și ingerii lui Dumnezeu n'au fost și nu sunt cu ei. Umblă ca orbii în miezul zilei. Pentru ei e tot atât de mare lumina zilei cât și întunericul cel mai des al nopții. Prorocii mincinoși sunt mai nenorociți și mai de plâns decât toți oamenii căzuți pradă diavolului! (1) I Petru 3,16; (2) Galateni 1,8. [3] Psalmul 77, 49]

Prorocii mincinoși ziceau și zic: „In capitolul opt din Danil nu au putut găsi — adventiștii — nici un fir pentru punctul de plecare a celor 2300 zile.“ (1) Dar „dacă data

acestui ordin se poate găsi, atunci s'ar stabili și punctul de plecare pentru perioada de 2300 zile.“ (2) „Dumnezeu le-a dat lumină mare.“ (3) „Acum am înțeles că aceste zile sunt ani“ (4) „Marea perioadă profetică este stabilită prin canonul lui Plotomen. Acest canon stabilește anul al șaptelea al lui Artarxerxe ca rege n 457 a. Hr.“ (5) „Socoteala va fi aflată într'o clipeală, dacă scădem pe cei 457 ani a. Hr. din cei 2300. Astfel vom avea anul 1843.“ (6) „Găsind că sfârșitul celor 2300 zile era arătat în mod precis, deduse de aci ca această profecție ar descoperi ziua celei de a doua veniri,“ (7) a Domnului Isus Hristos. „Ei susțineau că sfârșitul lumii a veni la 1843, iar Domnul Hristos vine la 21 Martie 1843“ [8] „Eu — E. G. White — am văzut, că Dumnezeu era în vestirea zilei de 21 Martie 1843,“ [9] „Deși nimeni nu cunoaște ziua și ceasul veniri Sale, totuși nouă ni s'a dat instrucțiuni, și e de datoria noastră de a ști, când ea este aproape“ [10] „Vestirea unui timp hotărât pentru venirea lui Hristos stărnii o mare împotrivire din partea multor persoane din toate clasele, dela predicatorii (preoții) dela amvon și până la păcătosul din urmă“ (11) Totuși „vestirea unei perioade de timp hotărât, dădea soliei deosebită putere și egzercită o influență puternică asupra oamenilor“ (12) Iar „ingerii lui Dumnezeu urmăreau cu cel mai adânc interes rezultatele soliei“ (13) (1) Marea luptă 384 I. (2) Idem 384 III. [3] Experiențe și viziuni 133 II. [4] Colportajul creștin 22 punct 12 p. u. (5) Marea luptă 794 III. [6] 795 I. (4) Idem 414 II p. u. (8) Solul Misionar IV No. 1-2 pag. 1. (9) Experiențe și viziuni 134 II. p. p. (10) Marea luptă 438 II. (11) Idem 438 I. (12) Solul Misionar IV No. 1-2 pag. 1 III p. p. (13) Marea luptă 441 I).

Dumnezeu vorbește în limbajul cel mai clar posibil în sfânta Scriptură astfel: „Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept.“ „Eu n'am vorbit cu dânsii,“ (1) — cu prorocii mincinoși (1). Ieremia 14,15)

Așadar dumnezeul prorocilor mincinoși care a zis către ei că Domnul Hristos va veni la 21 Martie 1843, este, „dumnezeul veacului acestuia (satana), care a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu străluciască lumina Evangheliei măririi lui Hristos, cel ce este chipul lui Dumnezeu“ (II Corinteni 4,4).

Aceasta i-a întunecat atât de mult încât glasul conștiinței lor a fost tocit. Ei, în loc să se cerceteze pe ei înșiși cum zice sfântul apostol Pavel, să vadă dacă sunt în credința adevărată, au acuzat și scos vinovat pe Dumnezeu, pentru decepția lor, iar ei să fie curați și nevinovați.

Criminala prorocita mincinoasă E. G. White, nu se sfieste cătuși de puțin de a desvinovați pe tovarășii ei proroci mincinoși. Ea îi scoate curați ca lumina soarelui, în schimb aruncă asupra lui Dumnezeu vinovăția și vicleniile lor prin cari au dus în eroare și jefuit mulțime de persoane.

Iată cu ce îndrăsneală diavolească vorbește fiara sfâșietoare de suflete și jefuitoare de bani, E. G. White, despre Dumnezeu: „Intenția lui Dumnezeu era, de a pune pe poporul Său la încercare. Mâna Sa acoperea această greșală, ce se făcuse în calculul profetilor pentru 21 Martie 1843. Adventiștii nu descoperiseră această greșală“ (Marea luptă 442 I).

A avut această femeie vreun pic de mustrare de conștiință? A avut ea inimă curată și minte luminată? Putem răspunde cu bărbăție: Nu!

Cum îndrăsnește ea să spună cu obrăznicie, că Dumnezeu a intenționat să ducă în eroare pe acestea persoane pentru cari Mântuitorul lumii și-a vărsat sângele Său pe Golgota în cele mai mari dureri? Care ar fi tatăl acela care să-și batjocorească copiii până la ultimul grad și apoi să le spună că a fost numai încercare. Aceasta nu se numește niciodată încercare, ci jaf intenționat, crimă față de copii, faptă neertată de societatea omenească! Cu atât mai grav consideră Domnul jaful sufletesc și material și zice criminalilor jefuitori, Wolff, Miller, E. G. White etc. etc.: *Nimeni fiind ispitit, să nu zică, că Dumnezeu îl ispitește; pentru că Dumnezeu nu ispitește pe nimeni; ci fiecare se ispitește de a sa poftă fiind tras și amăgit* (1). Voi — prorocilor mincinoși — *mă necinstiți înaintea poporului meu pentru o mână de orz și pentru o bucată de pâine, zicând că vor muri, aceea cari nu vor muri, și vor trăi aceea cari nu vor trăi, spunând poporului meu, ce ascultă minciunile voastre.* (1) [Iacob 1,13-14 Ezechiel 13,19].

Astfel jidanul Ioseph Wolff cu William Miller și cu ceilalți tovarășii ai lor, pentru religiunea banu-

(continuare în pag. 4)

fortuna blanditur, fallit. Sau pe românește: Norocul este să te înșele, atunci când te tot dezmiardă.

Ei bine, eu aducând vorba despre acest cuminte împărat, mă gândesc și la Grecii cei de demult, cari credeau că zeii lor stăteau gata să-l lovească și să-l piardă pe omul, căruia îi mergea prea bine în vieța. Așa în legătură cu această credință, era la ei și următoarea poveste:

Era pe vremuri, în insula Samos un rege, anume Policrat, care pe orice punea mâna și ori încotro apuca, îi ieșea întruna numai cu plin. Drept aceea, el temându-se de urgia zeilor păgânești, își tot frământa mintea și tot socotea cum ar face ca să-i mai îmbuneze.

Cu acest gând, adică spre a

înblânzi pe zei, regele Policrat se duce într'o zi pe țarmul mării și aruncă în adâncurile valurilor inelul său cel mai de preț. Dar curând, spre adâncul lui uimire și întristare, el vede că inelul i-l aduce înapoi un pescar, care îl găsisse în pântecul unui pește. Ca încheere, povestea ne spune, că din acea clipă un gol mare s'a făcut în jurul lui Policrat. Prietenii toți l-au părăsit, iar tronul și mărirea curând i-au căzut în ruină.

Ce trebuie să înțelegem din aceasta poveste?

Că, pe vremuri, se credea că zeii — ie și păgânești — prigoneau pe muritorii, cărora într'una le zâmbea norocul? Nu, nicidecum. Din această poveste însă, trebuie să înțelegem, că nu zeii prigonesc pe acei cari sunt

prea mult răsfățați de soartă, ci faptele și purtarea lor îi culcă la pământ. Căci, mai presus de îndoială este că mai toți aceia, cărora în vieța nimic și nimeni nu le stă împotrivă, ajung în înfumurarea lor să nesocotească și să disprețuiască până într'atâta pe toți ceilalți încât foarte curând și ei se văd urâți și prigoniți de cei nesocotiți și călcați în picioare.

Dar nu e numai atât.

Celui peste măsură de semel îi este aproape cu neputință să nu cază. Căci rar om, care să nu greșască atunci când în semeața-i închipuire, s'a înălțat singur pe sine prea sus. Drept aceea marele nostru învățat Titu Maiorescu ori de câte ori câștiga vre-o srtălucită biruință, spunea: mai ales acum după

izbândă, trebuie să bag bine de seamă ca să nu greșesc.

Și atunci?

Dacă ne tot întâmpină binele în vieța, trebuie să căutăm noi cu lumânarea răul?

Nu, bineînțeles că nu. Trebuie însă să ne sârguim a sugruma în noi neghina trufiei și a nemăsuratei iubiri de sine, pentru a lăsa să se înalțe în locul lor numai smerenia și iubirea aproapelui. Trebuie adică să ne gândim mai puțin la noi, și la semenii noștri. Numai viețuind și purtându-ne astfel, putem noi, chiar atunci când ne merg lucrurile în plin, să ajungem să fim îndrăgiți de oameni și plăcuți lui Dumnezeu.

(Drumuri spre Fericire)
M. MIHĂILEANU

12 ani în ghiarele adventismului

(continuare din pag. treia)

lui, pe care sfânta Scriptură o numește o mână de orz și o bucată de pâine — acești trufași și vicleni — și-au trădat conștiința, pe Hristos; au adus atâta ofensă asupra lui Dumnezeu și a Bisericii Sale, întristare în inimile oamenilor credincioși și împotrivirea în rău a necredincioșilor. Toate acestea sunt scrise în cărțile cerului, iar pe pământ în inimile oamenilor, fie spre bine sau spre rău. Iată ce zice sf. Scriptură în privința aceasta către prorocii mincinoși: *Cu minciuni ați întristat sufletul celui drept, pe care eu niciodată nu l-am întristat; și ați întărit mâinile celui nelegiuit, așa că nu s'a mai întors dela calea sa ce rea făgăduindu-i vieța (veșnică) (Ezechiel 13, 22).*

A. G. R. U.

Asociația Gen. a Românilor Uniți
COMITETUL DIECEZAN
CLUJ
Strada Nicolae Iorga 6-8

Nr. 161/1938

DELA COMITETUL DIECEZAN AL „AGRU”-LUI DIN EPARHIA CLUJ-GHERLA

In zilele de 9 și 10 Iulie a. c. (Sâmbătă și duminică), se va ținea la Sângeorz-Băi Jud. Năsăud, Congresul Diecezan al „AGRU”-lui din eparhia Cluj-Gherla, la care sunt invitați cu drag, toți membrii Asociației Generale a Românilor Uniți, precum și întreg clerul și credincioșii Bisericii române-unite. Participanți, care doresc a fi încvartiruiți și care doresc a participa la masa comună, se vor adresa direct oficiului Parohial român-unit din Sângeorz-Băi; iar organizațiile parohiale sunt rugate să trimită cel puțin câte un delegat la Congres. Programul ar fi următorul: a) *Sâmbătă 9 Iulie*: orele 10.41, sosirea și primirea Comitetului Diecezan în gara Sângeorz-Băi. După masă, ședința comitetului Diecezan, primirea I. P. S. Sale Episcopului Dr. Iuliu Hossu și vecernie cu predică; iar seara, masă comună. b) *Duminică 10 Iulie* Utrenie și mărturisiri, liturghie arhierască cu predică, procesiune euharistică, ședința festivă, recepți și masă comună. Seara vecernie cu predică și concert sau serată.”

Președinte. p. Secretar.
Al. Borza. P. Berbecaru.

Hazuri

TÂRG SLAB

Un Român intră în vorbă cu altul, care tocmai se întorcea dela târg:

- Cum merge târgul, fârtate?
- Rău de tot. Nu mai găsești de vânzare decât capete de măgar...
- Slab târg, dacă nici capetele de măgar nu mai au căutare.

- De ce — întreabă cel dintâi,
- Pentru că tu vii cu el în-apoi... Nu ți-l'ai putut vinde...

VESELIA OSÂNDITULUI

- L-au osândit la 20 ani închisoare și la auzul osândei era să se omoară de veselie.
- Adecă, de ce?
- Era însurat...

SEMN BUN

Doctorul: Mă tem, că în urma boalei de care suferă nevastă-ta, o să-și piardă graiul. Până în cele din urmă cred, că o să găsească un leac, ea să nu amuțească.

Bărbatul: Domnule doctor, ai milă de mine și las-o să amuțească de tot, căci e prea aspră de gură...

LA DENTIST

Un țigan urla toată ziua din pricina durerilor de măsele, când iată că trece pe acolo un român binevoitor:

- Da ce-i cu tine, faraoane, de strigi ca din gură de șarpe?
- Ce să fie, românico? Iacă, mă băgă în pământ de viu: niște aturisite de măsele.

— Și tu nu le poți găsi leacul?

— Mă pricep eu românico, la multe treburi, însă leacul măselelor nu l-am putut găsi.

— Dute și tu la un doctor, să ți-le scoată, însă nu uita, să iei cu tine câteva sute de lei.

— După câteva zile românul trecând pe lângă țigan, îl întrebă:

— Te mai doare măseaua a-fumatule?

— Măseaua nu mă mai doare, — răspuse țiganul, — însă acum mă dor buzunarele, ceea ce e și mai rău, pe vremurile astea grele.

PĂCĂLEALĂ

— Te-a păcălit! Vaca pe care ți-a vândut-o, e bolnavă.

— Se prea poate, însă eu cred, că nu e atât de bolnavă ca banii cu care am plătit-o...

- Cum așa?
- Păi, banii erau falși.

LIMBA NEMȚEASCĂ

Invățătorul: Să-mi spui tu, Ionel, cum se zice nemțește „bun”.

Școlarul: „Gut”. domnule învățător.

Invățătorul: Foarte bine. Acum spunecum se zice „bunișor”?

Școlarul: (după câteva minute de gândire) „Gutișor”...

INTELEGERE DEPLINĂ

— De un an m'am însurat și numai odată m'am certat cu nevasta.

- Când?
- A doua zi după nuntă.
- Și de-atunci?
- De-atunci m'am despărțit de ea.

STIRI

In toată țara, în uitimul timp se înregistrează o căldură dogoritoare, cum n'am avut de 10 ani. Căldura cea mai mare este în Muntenia și Basarabia. La Chișinău s'au înregistrat 54 grade căldură la soare și 45 grade la umbră. Fierbințeala soarelui a cauzat și victime omenenești și însolații la mai mulți locuitori.

Un bogătaș englez a cumpărat cu 60 milioane lei un cal care a alergat mai repede la concursul din Paris din Duminică trecută. Acest bogătaș englez câte lucruri bune și folositoare arfi putut face pentru omenire cu acești bani.

In Spania naționaliștii înaintează mereu cucerind noi terenuri provocând mari pierderi înamicului. Au pus stăpânire pe mai multe poziții importante. Au prins mari cantități de arme și material de război pe care în graba retragerii, guvernamentalii n'au mai avut timp să le salveze. Guvernamentalii opun slabe rezistențe iar naționaliștii înaintează cu repeziciune pe un front de 60 kilometri.

In Cehoslovacia O mare nenorocire s'a întâmplat într-o mină din apropiere de Morovska Ostrava.

O galerie a minei s'a surupat, la o adâncime de 500 metri prin zădărnici dsub dărâmaturi opt mineri.

Echipele de salvare au reușit ca să scoată de sub dărâmături 5 din acești nenorociți. De soarta celor 3 nu se mai știe nimic. Acești 5 salvați au fost grav răniți.

In Franța s'a prăbușit un aeroplan al armatei dela o înălțime mare. Cinci zburători care se aflau în el și-au găsit moartea fiind arși de vii de flăcări care au cuprins avionul, din cauza benzinei care prin exploziei s'a aprins.

In India bântuie boala numită holera. De 11 săptămâni încoace, numărul jertfelor acestei cumplite boale lipicioase se ridică la 30.000 oameni. Eeglezii, sub stăpânirea cărora se găsește această țară, au luat toate măsurile pentru a opri întinderea biloaei și a-i pune capăt.

A. G. R. U.

Asoc. Gen. a Românilor Uniți
COMITETUL CENTRAL CLUJ
Strada Nicolae Iorga 6-8
Nr. 127/1938

„Se aduce depe acum la cunoștința credincioșilor noștri că în anul acesta, Congresul General al „AGRU”-lui se va ținea la Cluj, după toate probabilitățile la sfârșitul lunii Octombrie ori la începutul lunii Noemvrie. Având în vedere că acest Congres, trebuie să fie o manifestație vie a sentimentelor de credință față de biserica noastră și că, la pregătirea Congresului este nevoie de contribuția tuturor pentru a-i da un caracter cât mai impunător, mai grandios, rugăm pe toți acei cari au posibilitatea de a sta în ajutor, să binevoiască a folosi odată cu noi, de orice prilej pentru a pregăti acest mare praznic al credinței noastre strămoșești adevărate, unite cu Roma”.

V. Președinte p. Secretar General
Al. Borza P. Berbecaru

POȘTA GAZETEI

Am primit și chităm cu mulțumire abonamentele primite până la data de 6 Iulie:

Cluj câte 100 lei: Melacia Hurducaci, Dr. Ioan Morariu Dr. E. Lucaciu și 125 dela Emanoil Urs
Provincia 100 lei dela Ștefan Iakubinyi.

Citii plătiți și răspândiți
„VIEȚA CREȘTINA”

Rugăm pe fiecare cititor să ne câștige câte un nou abonat

Hotel creștinesc la Cluj

In centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand)
s'a deschis

HOTEL „PARC”

prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc. Pe lângă avantajele confortului și a prețurilor moderate, HOTELUL „PARC” se mai recomandă, în deosebi și prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui oămin familiar creștinesc.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.